

[Chr. Nielsen.]

staten fortsat ydede den slags tilskud. I dag ser vi, at en militærordning, som i bedste fald anslås til en udgift af 650 mill. kr., accepterer man blankt uden at udtrykke nogen art af betænkelighed overfor, hvorledes det vil gå med Danmarks økonomi, når et sådant stykke lovgivningsarbejde gennemføres. Jeg synes, at den måde, man greb sagen an på i går, og den måde, man har grebet militærordningen an på i dag, er afslørende for den mentalitet, der i dag behersker et flertal af Danmarks politikere. Sagen er, at denne militærordning med sine fantastiske udgifter fuldkommen vil stille alle andre poster på statsregnskabet i skyggen.

Ministeren har sagt, at det, vi behandler, er en rammelov. Det er rigtigt, det er en rammelov med meget udstrakte beføjelser og bemyndigelser for ministeren. Der er en så lang række af ukendte faktorer, at man ikke kan begribe, at rigsdagens flertal blankt accepterer det forelagte forslag. Så meget kan dog ses af denne rammelov, at vi står overfor at skulle opbygge et militærapparat af et sådant format, at man tidligere ville have koret sig ved tanken.

De store styrker og den udrustning, der skimtes bag rammerne, synes jeg også må give anledning til store betænkeligheder. Jeg finder, at disse styrkers antal og udrustning, den fantastiske motorisering, der er tale om, slet ikke svarer til Danmarks størrelsesforhold eller Danmarks geografi. Jeg synes, alting taler for, at det, man er i færd med at opbygge her, tjener eller skal tjene helt andre formål end det, man giver det udseende af: at det skal være et forsvar for Danmark. Når man tænker sig f. eks., at de styrker, man efter loven agter at placere på Sjælland, er af en sådan størrelse, at de med alt materiel af enhver art kan fylde landevejen fra København til Korsør, så må man unægtelig nok spørge, hvorledes man har tænkt sig at en sådan styrke med en sådan udrustning skulle kunne operere i krigstilfælde. Jeg kan også nævne disse vanvittigt store tanks, som man påtænker at anskaffe; såvidt jeg ved, har man allerede fået nogle her til landet. Dem kan man f. eks. ikke anvende til kørsel over Lillebæltsbroen; der må de transporteres på jernbanevogne, fordi broen simpelthen ikke tåler den belastning, som en tank forårsager; vægten må fordeles over større afstand, derfor skal de læsses op på jernbanevogne. Jeg synes, dette antyder noget om, hvorledes denne gigantiske hær, som man er i færd med at opbygge,

i starten er uegnet til at operere på landets område, og det har bestyrket min mistanke om, at det, man her er i færd med at opbygge, skal tjene helt andre formål end et forsvar af Danmark.

Det ærede medlem hr. Stensballe fortalte, at det var det eneste forslag, der havde været forelagt rigsdagen; kommunister og radikale havde undladt at stille andre forslag. Jeg vil gerne hertil bemærke, at når vi fra kommunistisk side ikke har opstillet et forslag overfor det af ministeren foreslåede, skyldes det simpelthen den omstændighed, at vi i bund og grund er uenige med flertallet på rigsdagen i de præmisser, som dette flertal lægger til grund for et såkaldt forsvar af Danmark. Vi er indstillet på, at det forsvar, vi ønsker for Danmark, kun kan opbygges, samtidig med at Danmark anlægger en helt ny udenrigspolitik, og da der hverken i sol eller måne er tegn på, at flertallet endnu har fået forståelsen af, at en ny udenrigspolitik er nødvendig, har vi ikke fundet det umagen værd at anvende vor tid til at udarbejde et forslag til forsvar af Danmark.

Jeg gør disse bemærkninger, fordi ministeren og det ærede medlem hr. Henry Hansen som en slags forsvar for denne militærordning gjorde nogle indledende betragtninger gældende om det, der skulle betegnes som den egentlige årsag til, at Danmark nu skal betræde denne voldsomme oprustningsvej. Ministeren fortalte om, hvorledes De Forenede Nationer var et lammet instrument, man ikke kunne forlade sig på, og dette skyldtes, sagde ministeren, at Sovjetunionen — nej, Sovjetunionen blev ikke nævnt, men sikkerhedsrådet havde været stillet overfor så mange vetoer. Jeg synes, det er nødvendigt i anledning af disse bemærkninger først og fremmest at sige, at når Sovjetunionen ud af de 44 gange, veto har været benyttet i FN, har nedlagt de 42, er det meget nemt at forstå, hvorfor det er Sovjetunionen, der er den store vetonedlægger. Det er, fordi dette land er i mindretal i sikkerhedsrådet, medens vestmagterne, der er i flertal, ikke behøver at bruge deres vetoer; de kan blot ved en flertalsbeslutning stemme Sovjetunionens forslag ned. Jeg synes, det er nødvendigt, når man taler så meget om dette misbrug af vetoet, een gang for alle at få fastslået, at forhandlinger i sikkerhedsrådet viser en temmelig ligelig fordeling mellem stormagterne med hensyn til at stille sig negativt overfor et forslag.

En amerikansk professor har anstillet en undersøgelse over afstemningerne i FN